

CODENAAM: PENSIONADO 2

HARPER LIN

TOP SECRET

EEN DODELIJKE
GOK

Ik had nooit gedacht dat ik tijdens het uitzoeken van veenmos een moord zou ontdekken.

Niet dat ik gek opkijk van een gewelddadige dood. Tenslotte heb ik me daar vroeger zelf vaak genoeg schuldig aan gemaakt. Alleen had ik nooit gedacht dat veenmos iets te maken zou kunnen hebben met een bijna onthoofd lijk. Bij veenmos denk ik eerder aan voorstedelijke tuinen. En wat onthoofding betreft, die roepen minder aangename oorden op de werelddol bij me op. Ik vermoed dat ik de wereld met een meer open blik tegemoet moet treden.

Ik ben Barbara Gold. Leeftijd: zeventig jaar. Lengte: een meter tweeënzestigenhalf. Ogen: blauw. Haar: grijs. Gewicht: gaat je niks aan. Specialismen: undercover surveillance, kleine wapens, chemische wapens, politiek van het Midden-Oosten en Latijns-Amerika. Huidige status: gepensioneerd, weduwe en oma.

Toevoeging aan huidige status: de ontdekking dat mijn pensioenering lang niet zo saai hoeft te zijn als ik had gevreesd.

Zoals ik al zei, stond ik in het Cheerville Gardening Centre, het plaatselijk tuincentrum, waar ik probeerde te bedenken welk soort veenmos ik nodig had voor het bloembed dat ik wilde aanleggen, en of ik überhaupt wel mos nodig had, toen ik toevallig een interessant gesprek opving.

‘Toevallig opving’ klopt misschien niet helemaal. In het gangpad naast me hoorde ik twee vrouwen fluisteren en ik spitste onmiddellijk mijn oren. Gefluisterde gesprekken waren altijd de interessantste gesprekken, zelfs op zo’n afgezaagde plek als het Cheerville Gardening Centre.

‘Centre’, niet ‘center’. De plek wilde een Brits-Engelse sfeer uit-

stralen, compleet met een uit het dak oprijzende nep-Big Ben en vossenjachttaferelen aan de muren. Ik vermoedde dat geen enkele zichzelf respecterende Engelsman in zo'n interieur dood aange-troffen wilde worden.

Hoe dan ook, terug naar het gefluisterde gesprek tussen een paar grijze dames, van wie de een achter in de zestig en de ander ver in de tachtig was.

‘Na wat er met die arme Archibald is gebeurd, durf ik bijna geen heggenschaar meer aan te raken,’ zei de jongste van de twee. Het feit dat ze dit angstig fluisterend zei, trok mijn aandacht.

De oudste vrouw begon ook te fluisteren. ‘Wat is er dan precies gebeurd? Ik heb alleen gehoord dat hij zich gesneden heeft.’

‘O, als dat het enige was,’ zei de jongere vrouw met gretige, zachte stem. ‘Hij was zijn heggen aan het snoeien voor de gazon-show, en toen stootte hij tegen een knoest in het hout of zo. De heggenschaar stuiterde naar hem terug, sneed door zijn voorhoofd en dook toen in zijn hals. Hij is bijna onthoofd.’

‘Dat meen je niet!’ antwoordde de oudere vrouw. Ze klonk op-gewonden. Niet opgewonden dat Archibald, wie dat ook mocht zijn, dood was, maar opgewonden vanwege zo'n smeuiige roddel.

De jongere vrouw vertelde fluisterend verder. Ondanks dat ze op leeftijd waren, leek geen van beiden gehoorproblemen te heb-ben. Hun oren waren waarschijnlijk geslepen door een heel leven fluisterende, smeuiige burenroddels.

‘Ja, bijna helemaal doorgesneden. Ze hebben hem op zijn gras-veld gevonden, badend in het bloed.’

‘O jeetje. Dan zal dit jaar wel iemand anders het figuursnoeien winnen.’ zei de oudere vrouw.

Ik wist meteen dat de dood van de lieve oude Archibald geen ongeluk was geweest, maar moord. Heggenscharen hadden een veiligheidsknop. Die zat op het handvat, en als je die niet inge-drukt hield, sloeg het apparaat af. Hetzelfde gold voor grasmaaiers. Dat was om te voorkomen dat er ernstige ongelukken gebeurden.

Dus, als het de dode figuursnoeikampioen werkelijk was ontglijpt waardoor hij zich in zijn voorhoofd had gesneden – om te beginnen al iets onwaarschijnlijk – zou hij de knop hebben losgelaten en kon hij zichzelf onmogelijk hebben onthoofd. Heggenscharen waren juist zo ontworpen zodat dit soort ongelukken niet kon gebeuren.

Natuurlijk was de mogelijkheid van zelfmoord altijd aanwezig, maar daar zette ik vraagtekens bij. Er waren gemakkelijker manieren om jezelf om zeep te helpen dan je eigen hoofd af te hakken, en ik vroeg me af of zelfs iemand die zichzelf koste wat koste wilde vernietigen de veiligheidsknop hardnekkig ingedrukt kon houden terwijl de heggenschaar zijn hals doorzaagde.

Dus de veel meer voor de hand liggende verklaring voor het feit dat de wereld één tuinman minder telde, was dat hij was vermoord.

De twee dames liepen verder met een boodschappenkarretje vol pakjes zaad en een paar ijzeren watergieters waar op de zijkant tafereelen van Engelse landhuizen geschilderd waren.

Ik hield het winkelen even voor gezien en volgde ze naar de kassa, maar inmiddels hadden ze het over andere dingen. Nadat ze hadden afgerekend, liep ik achter ze aan het tuincentrum uit en noteerde het kentekennummer van hun auto. Dat had ik waarschijnlijk niet nodig, maar alle info kon nuttig zijn. Toen liep ik het tuincentrum weer in om verder te winkelen. Daarna zou ik de politiecommissaris een bezoekje brengen. Ik betrapte me erop dat ik een vrolijk wijsje floot. Op de een of andere manier gaf het voldoening om weer een moordzaak onderhanden te hebben. Daardoor voelde ik me weer jong.

Maar de moord zou een uurtje of zo moeten wachten, want ik was op missie. Ik ben in mijn leven op heel wat zware missies geweest – Kandahar, Medellín, Mogadishu – maar deze was een van de zwaarste. Deze ging mijn training, ja zelfs mijn secundaire vaardigheden te boven. Ik betrad een hachelijk, onbekend terrein vol gevaren.

Ik ging tuinieren.

Weer terug bij mijn winkelwagentje, of ‘winkelrolley’, zoals het ding heette – kennelijk werden ze in Engeland zo genoemd – en controleerde de inhoud. Een paar trays met verschillende soorten tuinbloemen? Check. Een gewone watergieter zonder idiote plaatjes op de zijkant? Check. Plantenschepje? Check. Snoeimes? Check. Handschoenen versierd met een verblindend vrolijke bloemenprint? Check. Een exemplaar van *Tuinieren voor dummys*? En was *Tuinieren voor dummys* begraven onder alle andere spullen zodat niemand het zag en me zou uitlezen? Check.

Ik dacht dat ik alles had, maar... had ik nu wel of geen veenmos nodig? Ik had ergens gehoord dat je voor een tuin veenmos nodig had, hoewel, om heel eerlijk te zijn wist ik niet eens waar veenmos van gemaakt was. Ik kon moeiteloos de chemische samenstelling van plastic explosieven opdreunen, maar van veenmos? Geen idee.

Tuinieren was tijdens mijn carrière iets geweest waarvoor ik nooit tijd of zelfs maar belangstelling had gehad. James en ik werden om de haverklap op missie gestuurd. We wisten nooit wanneer we weg moesten of hoe lang we weg zouden blijven. Om er ook nog een tuin bij te hebben zou onmogelijk zijn geweest. Hoe we ooit onze zoon, Frederick, hebben grootgebracht zonder dat hij een of andere hopeloze alcoholist is geworden is me nog steeds een raadsel. Mijn ouders hebben heel vaak de ouderrol op zich genomen, iets waarover ik me altijd schuldig heb gevoeld, hoewel Frederick ons dat nooit kwalijk heeft genomen, de lieverd.

Maar nu was mijn leven radicaal anders. Infiltreren in vijandelijke bases? Op drugshandelaars jagen? Opblazen van illegale wapenfabrieken? Vergeet het maar. Tegenwoordig leidde ik een rustig, vreedzaam leven in een rustig, vreedzaam stadje. Als mijn zoon hier niet met zijn gezin woonde, zou ik op een plek als Cheerville nog niet dood aangetroffen willen worden. Toen ik met pensioen ging en James overleed, besepte ik dat ik bij hen in de buurt wilde zijn. Maar het bleef een verschrikkelijk saai plaatsje.

‘Goddank worden er nog moorden gepleegd,’ mompelde ik.

‘Kan ik u helpen, mevrouw?’ vroeg iemand achter me.

Ik schrok me een ongeluk. Ik draaide me om en zag een jongeman zo oud als een student die gekleed was als een Engelse butler, met bolhoed en al.

‘Hebt u misschien iets nodig?’ vroeg hij met een Engels accent.

Cheerville Gardening Centre voerde zijn Engelse thema wel heel overdreven door. Alle medewerkers waren uitgedost als bedienden uit *Upstairs, Downstairs* – of *Downton Abbey*, voor de jongeren onder ons – en ze waren ook allemaal echt Brits-Engels. De meesten waren jong, en volgens mij moest het management ongeveer iedere Engelse student van de plaatselijke universiteit hebben ingehuurd.

Bekomen van de verrassing en ergernis dat iemand me van achteren besloep – en in de hoop dat hij niets over moord had gehoord – zei ik: ‘Ik vroeg me af of ik veenmos nodig heb. Ik wil namelijk een bloementuin aanleggen en mijn voortuin opfleuren met een paar struiken, maar dat heb ik nog nooit gedaan. Heb ik dan veenmos nodig?’

‘Ah, ja, mevrouw,’ zei hij met een hoffelijkheid die niemand van onder de dertig ooit aan de dag legt tenzij hij ervoor betaald wordt. ‘Veenmos is heel effectief omdat het voedingsstoffen aan de grond toevoegt en helpt om vocht vast te houden. Ik vermoed dat er al enige tijd niets aan uw tuin is gedaan?’

‘Niet sinds ik er woon.’

‘Juist. Dan is het het beste om de grond zo veel mogelijk te verrijken. Mag ik u ook wijzen op groeikorrels?’

‘Groeikorrels?’

‘Geconcentreerde korrels die u rondom de plant op de aarde strooit. Ze bevatten gecondenseerde voedingsstoffen die de plantengroei bevorderen. Als u zo laat in het seizoen met een bloementuin begint en u wilt deze zomer nog een mooie tuin hebben, dan is het misschien een goed idee om die te gebruiken. Ze helpen

ook bij het overplanten van bloemen, want dat is voor elke plant traumatisch.’

‘O, ik begrijp het. Hoe krijg ik ze dan rondom de planten?’

De jongen viel kort uit zijn rol en er speelde een glimlachje om zijn mond. Hij had even nodig om zich te herstellen. Die zou het nooit tot butler op een schitterend landgoed schoppen.

‘U graaft voor elk plantje een gat in uw bed. In uw bloembed, bedoel ik.’ Ik vond deze uitleg nogal beledigend en kwam in de verleiding om met een karateslag zijn sleutelbeen te breken. ‘Maak dat gat iets groter dan nodig. Strooi de groeikorrels op de bodem, doe er dan wat veenmos bij, zet de plant dan met de aarde uit de pot in het gat. Vul het gat vervolgens met veenmos op. Zal ik u een beginnershandleiding voor tuinieren meegeven? Er is er een die *Tuinieren voor...*’

‘Zo is het wel goed, dank je,’ zei ik en ik legde een zak veenmos in mijn kar. Die woog tien kilo en mijn rug protesteerde toen ik hem erin tilde, maar ik was niet van plan me door deze lompe knaap verder te laten helpen.

Ik had er een bloedhekel aan als ik iets niet wist. In mijn soort werk kon het fataal zijn als je je huiswerk niet goed deed. Reken maar dat een hoop van mijn collega’s daardoor zijn omgekomen. Morgen zou ik me in het boek moeten verdiepen en de bloemen pas gaan planten als ik wist wat ik deed. Hopelijk overleefden ze dat. Daar was ik niet zeker van, maar ik moest het riskeren.

Ik wist zonder verdere vernederingen uit het Cheerville Gardening Centre weg te komen en liet de Big Ben achter me. Terwijl ik door de nette, lommerrijke straten van Cheerville reed, moest ik weer denken aan de verschrikkelijke aanvaring tussen Archibald en de heggenschaar. Waarom zou iemand zo’n akelig wapen gebruiken? Was het omdat Archibald een tuinman was en de moordenaar een punt wilde maken? Of misschien was de moord een opwelling geweest en was de heggenschaar het dichtst bij de hand? Maar ook, waarom veronderstelden die twee dames dat het een

ongeluk was geweest? Zou de politie bij zo'n duidelijke zaak niet een moordonderzoek zijn gestart?

Mijn hart bonkte. Dit was veel interessanter dan het planten van petunia's, narcissen of wat ik net had gekocht. Van de meeste bloemen wist ik niet eens hoe ze heetten. Ik had simpelweg gepakt wat ik mooi vond.

'Goddank worden er nog moorden gepleegd,' herhaalde ik hardop.

En waren er katten.

Ik had nooit verwacht dat ik in een slaperig voorstadje oud zou worden, een kat zou nemen en in een tuin zou rondscharrelen, maar het leven had me te vaak op het verkeerde been gezet om dat niet te kunnen opvangen. Zelfs als je de metaforen door elkaar haalde maakte me dat niets meer uit.

Als altijd stond Dandelion klaar om me te begroeten. Ze is een schat van een lapjeskatje dat ik een paar weken eerder had gekocht toen ik in een dierenwinkel op verkenning was. Ik verdacht de jongeman die de winkel runde ervan dat hij bij een moord betrokken was geweest en ik was naar hem toegegaan onder het mom van dat ik een kitten wilde kopen. Uiteindelijk ging ik daar weg met Dandelion, en verschillende aanwijzingen die tot de oplossing van de zaak hadden geleid.

Zodra ik de voordeur opendeed, schoot Dandelion vanonder de bank vandaan en vloog in een rechte streep naar de deur in de hoop naar buiten de kunnen. Mijn reactievermogen was nog steeds goed genoeg om de deur op tijd achter me dicht te doen, maar ik was bang dat ze op een dag te snel voor me zou zijn, of dat ze tussen de deur gemangeld zou worden. Dat zou mijn kleinzoon Martin me nooit vergeven. Ik zou het mezelf nooit vergeven. Sterker nog, Dandelion zou het me nooit vergeven.

Die kat smachtte om naar buiten te gaan, de reden waarom ik had besloten om een tuin aan te leggen, zodat Dandelion een oerwoud zou hebben waar ze zich een tijgerin kon wanen. Ik had al

gaas gekocht voor het hek eromheen zodat ze niet kon wegglippen, maar zonder tuin zou het eruitzien als krijgsgevangenkamp Stalag 17. Dandelion zou gewoon moeten wachten tot de tuin klaar was voordat ze veilig de koningin van de jungle kon spelen.

‘Ook goedemiddag,’ zei ik toen ze tegen mijn been op klom. Dat was ook zo’n gewoonte van haar. Ik had al zo veel panty’s moeten weggoaien dat ik inmiddels wel had geleerd om meestal een broek te dragen.

Nu ze in mijn been hing en dus binnen handbereik was, tilde ik haar op, waarbij ik een paar krabben van haar kleine klauwtjes kreeg, en sloot haar op in de keuken. Geen denken aan dat ik al mijn tuinaankopen uit de auto kon halen zonder dat ze als een harige kleine meteor door de voordeur naar buiten schoot.

Ik nam het *Tuinieren voor dummies*-boek en het tuingereedschap mee naar binnen, zette daarna de bloemen op de voorveranda en gaf ze water. Water lekte uit de bodemgaatjes van de kleine plastic potjes dat een lelijke plas op mijn veranda vormde. Inmiddels was Dandelion jammerlijk aan het miauwen en ze krabde aan de keukendeur.

‘Ik kom eraan! Als ik klaar ben krijg je eten en gaan we een kop thee drinken, oké?’ riep ik. Zachter voegde ik eraan toe: ‘O jeetje, ik ben in het stadium beland van “oud vrouwtje babbelt met haar kat”. En nu praat ik ook nog tegen mezelf! Nog even en ik loop achter een winkelkarretje door Main Street in mezelf te mompelen.’

Ik klemde mijn kaken op elkaar, opende de keukendeur en zag een veeg van een lappendeken naar de voordeur vliegen, die zich op het laatste moment inhield toen bleek dat de deur dicht was om weer onder de bank te verdwijnen.

Ik opende een blikje kattenvoer en zette een kop thee voor mezelf, alweer mijmerend over de moord die me ter ore was gekomen. Ik vond het zo’n opwindende gedachte dat ik bijna niet merkte dat Dandelion tevreden uit haar bakje zat te eten.

Een paar minuten later ging ik met een kop thee achter mijn computer zitten en bladerde door de recente rouwberichten in de *Cheerville Gazette*. Er woonden zo veel gepensioneerden in Cheerville dat het even duurde voordat ik uiteindelijk vond wat ik zocht.

Archibald Heaney, geliefde vader en bekend tuinier, woonachtig op 67 Terrace Lane te Cheerville, is als gevolg van een ongeluk bij zijn huis op woensdagmiddag 12 april in zijn tuin in Cheerville overleden. Hij was 84 jaar. Als vooraanstaand expert op het gebied van figuursnoeien, voormalig voorzitter van de American Topiary Society en medewerker van het verenigingsblad Green Art was meneer Heaney in heel Cheerville een welbekende figuur vanwege het promoten van tuinieren en zijn prijswinnende figuurstruiken om zijn huis. Hij was bovendien voormalig voorzitter van de Cheerville Gardening Society en een actief beoefenaar van yoga in het Cheerville ouderencentrum.

Meneer Heaney werd op 13 augustus 1932 geboren en was een veteraan uit de Koreaanse Oorlog, waarvoor hij vanwege heldenmoed was onderscheiden met de Bronze Star. Hij werkte vijfendertig jaar als werktuigbouwkundig ingenieur bij Boeing, tot aan zijn pensionering. Zijn vrouw Dorothy was in 2007 al overleden. Hun dochter Ellen en hun zonen Andrew en Chris blijven achter. De rouwdienst vindt aanstaande vrijdag om elf uur 's ochtends plaats in de Cheerville Methodist Church. In plaats van bloemen stelt de familie een bijdrage aan het Fresh Air Fund op prijs.

Ik beet op mijn lip. Het overlijdensbericht zei me weinig. Er werd zelfs niet uitgelegd wat 'figuursnoeien' precies inhield. Uit een snelle zoektocht op internet bleek dat het de kunst was om struiken in verschillende decoratieve figuren te snoeien.

Daardoor ging me een licht op. Ik had Archibalds huis gezien. Toen ik in de eerste maand dat ik in Cheerville woonde een keer

met mijn schoondochter Alicia ging winkelen waren we langs een groot huis met een grote voortuin gereden. Minstens twaalf struiken waren in de vorm van dieren of geometrische figuren gesnoeid. Alicia had me erop gewezen en gezegd dat het een plaatselijk oriëntatiepunt was. Later dat jaar reden we er weer langs om naar de kerstlichtjes te kijken. De goeie ouwe Archibald had er een hele show van gemaakt.

Ik bekeek de politiepagina's en zag nergens iets staan wat op een moordonderzoek wees, hoewel dat niet betekende dat dat er niet was. Maar het was wel raar dat er ook geen geruchten over de ronde deden. Mijn leesclub stond bol van de roddels en daar was met geen woord gerept over iemand die met een heggenschaar was opengesneden. Je zou toch denken dat zoiets als een lopend vuurtje zou rondgaan.

Dandelion sprong op het toetsenbord, draaide een rondje, ging liggen en veranderde in een harig, bewusteloos hoopje. Het scherm scrolde langs een aantal pagina's uit de *Cheerville Gazette* tot die bij een ervan stilhield. In de bovenste balk van het scherm, waar je de URL intoetst, stond een lange reeks M'en. Dandelion lag op de Caps Lock-toets en haar kin rustte op de 'm'.

'Geeft niet, Dandelion. Ik ben klaar met de computer. Het is tijd om mijn vriend op het politiebureau een bezoekje te brengen.'

Verschenen in de Codenaam Pensionado-serie van Harper Lin:

Een giftige pen
Een dodelijke gok

E-book augustus 2023

Deel 2 in de serie Codenaam: Pensionado

Oorspronkelijke titel *Granny Undercover*

Oorspronkelijke uitgever Harper Lin Books

Copyright © 2017 Harper Lin

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp © Bij Barbara

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN e-book 978 90 261 6822 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6823 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.